

lats; ben aviat marxaven rondinant: Més valdria que estudiessin i no tiressin cosses! A fe que trencaran algun vidre! I tal dit tal fet: Vàrem trencar un vidre de can Carreras, que, no cal dir, no pagàrem pas.

L'endemà altre vegada cap als camps amb rostolls... però allò que no podia durar ens va portar cap a una solució.

Darrera del Cementiri Vell hi havia un camp força pla i que el senyor Frigrola el tenia llogat a un home que li deien en Lluqué, posseïdor d'un ramat de cabres. Aquest home vivia al carrer de Baix a la casa que més tard ocuparen els Canyigueral.

—Quan en voldrieu del camp per tot l'estiu, que li preguntàrem?

—Sis duros, que ens contestà.

I les misses d'on sortiran? Per què no anem a veure al senyor rector?

I aquell home tan discret i amb tanta «mà esquerra» que es deia mossèn Joaquim Bosch, ens va donar els sis duros.

De casa meva varen sortir uns cairats vells que foren els pals de les portes i de cal Agustí Barnada, que li deien el fuster de sota l'església, sortiren els dos pals travessers que ens va llogar, pagant deu rals, per tota la temporada.

Demanàrem una cinta mètrica, buscàrem una reia (rellà) i llogàrem un carretó i ja ens teniu cap a prendre possessió del camp. No feia pas mitja hora que treballàvem trafegats i ja teniem algun clot a punt, quan es va escaure passar per allí el senyor Frigola.

—Què feu aquí, nois?

—Si, miri, que li diguérem nosaltres, plantem uns pals que seran les portes per jugar a futbol —així ho pronunciàvem.

—I qui us ha donat permís?... Al cap de poc carregàvem els cairats, els travessers i la rella i tornàvem cap a casa nostra; ben desinflat, certament.

I busca que buscaràs un camp: Camí de «Susvalls» el que ara és carretera de Caldes, tot just sortint del poble, a mà esquerra, hi havia una masia que en deien a can Gascons. El masover sostenia un plet amb l'amo que vivia a Girona, aquest era conegut amb el motiu d'en Trompa. I aquell home ens llogà un camp pels mateixos sis duros. Era un camp que quedava dins de la propietat i que per arribar-hi calia travessar l'era que estava al migdia de la casa. El camp que tenia escassament seixanta metres de llergària i quasi la meteixa amplada, no era pas del tot pla; feia esquena d'ase i hi

(Segueix)